

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobců:

a) I. V.
bytem X

b) Ing. M. P.
bytem X

c) Bytové družstvo Kobylické náměstí 261/8 a 262/9, IČO 28486897
se sídlem Kobylické náměstí 262/9, Praha 8

d) Společenství vlastníků jednotek Vršní 153, 155, IČO 24201961
se sídlem Vršní 153/7, Praha 8
všichni zastoupení advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti:

SP 88, s.r.o., IČO 24778141
se sídlem Na Pískách 1489/10, Praha 6

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zastoupená advokátkou Mgr. Ditou Runštukovou
se sídlem Štěpánská 2071/37, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2023, č. j. MHMP 1854555/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo k jejich odvoláním částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 13. 5. 2022, č. j. MCP8 151283/2022. Prvostupňovým rozhodnutím byla k žádosti zúčastněné osoby (dále jen „stavebník“) umístěna stavba bytového domu nazvaná „Bytový dům Vršní“, na pozemcích parc. č. 628/1, 628/28, 1802/1 v k. ú. Kobylisy; napadené rozhodnutí provedlo změny výroku (podmínek) prvostupňového rozhodnutí v částech týkajících se kácení dřevin a dopravního připojení.
2. Žalobci v žalobě v prvním žalobním bodu uvedli, že předmětná stavba je v rozporu s urbanistickým charakterem území a nerespektuje strukturu jeho stávající zástavby, k čemuž odkázali na § 11 odst. 1 věta první a § 20 odst. 1 nařízení 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy) [dále jen „PSP“]. Odkázali rovněž na § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.
3. Předmětná stavba se vymyká ucelené a dokončené urbanistické struktuře zástavby bloku bytových domů podél ulic Nad Šutkou, Pod Sídlištěm a Vršní. Předmětná stavba je navrhována do vnitroblokového veřejného prostoru, který však není určen pro další zástavbu. Jedná se o místo určené pro vnitroblokovou zeleň (s výjimkou jedné stávající přízemní stavby), která má nezastupitelný význam, neboť odlehčuje hmotové uspořádání stávajících bytových domů. Předmětná stavba na urbanistickou strukturu zástavby nikterak nenavazuje a nedotváří ji, naopak se snaží maximalisticky vytěžit dané místo. Stávající zástavba je příkladem pravidelné blokové zástavby vytvářející pro každý dům dostatečné odstupy od domu na protější straně bloku a klidné vnitroblokové prostředí s dostatkem zeleně a oslunění; to vyvažuje exponovanou polohu domů u dvou hlavních dopravních komunikací.
4. Žalobci rozporovali závěr žalovaného, že předmětná stavba respektuje stávající sídelní strukturu, jelikož v dané lokalitě se již v současné době nacházejí objekty, které jsou svou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

výškou, zastavěnou plochou, počtem bytových jednotek, maximální výškou a podlažností na stejné úrovni. Také z tabulky na str. 18 prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se předmětná stavba vymyká z charakteru zástavby daného místa. V místě se sice nachází stavby, které jsou některými svými parametry srovnatelné s předmětnou stavbou, ale soulad stavby s charakterem prostředí se odvíjí od staveb, které jsou pro dané místo (blok domů) charakteristické. Ve zmíněné tabulce jsou navíc u většiny stávajících domů uvedena „půlpatra“, ačkoli podlažnost je dána počtem nadzemních podlaží, nikoli počtem schodišťových podest. Stejně tak jsou nesprávně srovnávány výšky hřebene sedlových střech a atiky rovných střech. Nadto byl do porovnání přidán dům č. p. 1898, který se v předmětném bloku domů nenachází. Jde o nárožní dům situovaný na hlavní třídě, nikoli o dům situovaný mimo uliční čáru a do vnitrobloku. Mimo předmětný blok domů stojí i budova č. p. 1837. Dům č. p. 153 + 155 netvoří charakteristickou zástavbu daného místa, ostatní stavby v předmětném bloku domů mají nižší výšku. Nicméně i tuto stavbu (výška římsy cca 16 m) předmětná stavba s výškou římsy 19 m převyšuje, což platí též pro stavbu na pozemku č. p. 396 + 417 s výškou římsy 12 m. Pokud chtěl prvostupňový orgán zkoumat charakter širšího území, měl zahrnout i domy na druhé straně ulic Nad Šutkou, Pod Sídlištěm a Vršní, což neučinil. Jedná se přitom o zástavbu dvou až čtyřpodlažní, tj. potvrzující nadměrnost předmětné stavby.

5. K odkazu žalovaného na závazná stanoviska orgánů územního plánování žalobci podotkli, že tyto orgány soulad záměru s požadavky právních předpisů provádějících zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nepřezkoumávají, to náleží stavebnímu úřadu [§ 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Předmětem dané námitky není rozpor záměru s územním plánem, ale s právními předpisy provádějícími stavební zákon. Žalobci požadovali, aby soud přezkoumal závazné stanovisko žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. MHMP 93345/2021, a změnu a potvrzení tohoto závazného stanoviska stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) ze dne 12. 12. 2022, č. j. MMR-79427/2022-81, k čemuž odkázali i na čtvrtý žalobní bod.
6. Žalobci rovněž uvedli argumentaci náležití do druhého, třetího a čtvrtého žalobního bodu, viz níže.
7. V druhém žalobním bodu žalobci uvedli, že předmětná stavba je v rozporu s § 22 odst. 3 PSP, dle něhož se stavby umísťují v souladu se stavební čarou. Tvzení prvostupňového orgánu, že v území není definována stavební čára, není pravdivé. Stavební čára je v tomto případě otevřená a je vymezena stávající zástavbou bytových domů podél ulic Nad Šutkou, Pod Sídlištěm a Vršní. Dle § 21 odst. 3 písm. b) bod 1 PSP nesmí zástavba od této stavební čáry ustupovat. V daném případě je již stavební (a uliční) čára dána a za ní (ve vnitrobloku) nelze tvořit další „volnou“ stavební čáru. Objekty v předmětném bloku zachovávají ve vztahu k přilehlým ulicím otevřenou (nikoli volnou) stavební čáru. K odkazu prvostupňového orgánu na stavbu č. e. 41 žalobci uvedli, že se jedná o nízkopodlažní stavbu občanské vybavenosti, nemůže tak založit další volnou stavební čáru, zvláště pro objemný bytový dům. Navíc byla tato stavba realizována před účinností PSP.
8. Neobstojí teze prvostupňového orgánu, že „*objekt. č.e. 41, č.p. 799, č.p. 1004 až 1006, nebo přímo sousedící stavby č.p. 112 nebo č.p. 150+152 v k.ú. Kobylisy, [...] tvoří v dané lokalitě kolem Kobyliského náměstí volnou stavební čáru*“. Tyto domy (s výjimkou č. e. 41) se nachází mimo daný blok, v případě č. e. 41 a č. p. 799 se jedná o nízkopodlažní stavby občanské/technické vybavenosti, č. p. 112 je základní škola – solitérní stavba uprostřed nezastavěného bloku (s výjimkou stanice metra v rohu bloku), č. p. 150 + 152 je dům

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

situovaný u ulice, nikoli ve vnitrobloku. Dům č. p. 1004 až 1006 je pokračováním řadové zástavby daného bloku a byl vystavěn současně s okolními bytovými domy. Předmětný blok domů byl naopak koncipován s nezastavěným vnitroblokem.

9. Ve třetím žalobním bodu žalobci uvedli, že je předmětná stavba v rozporu s § 10 odst. 1, § 25 a § 26 odst. 1 PSP, neboť nesplňuje požadavky tohoto předpisu na situování stavby s ohledem na výšku okolních staveb. Žalobci uvedli, že výšková hladina předmětného bloku domů je III (0–12 m), předmětná stavba se svou výškou 19,05 m spadá do výškové hladiny V (12–21 m). Výšková hladina se neurčuje dle nejvyšších staveb v místě, ale dle charakteru okolní zástavby. Dle PSP se úrovní hlavní římsy rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a horní hrany střešní krytiny, přičemž horní hranou střešní krytiny je u vyšší části předmětné stavby úroveň 19,05 m. Dle § 27 odst. 1 PSP se výšky budovy určují po úroveň hlavní římsy, nikoli po hřeben, jak je to učiněno prvostupňovým orgánem v tabulce na str. 18 prvostupňového rozhodnutí. Výšku ploché střechy předmětné stavby nelze vztahovat k výšce hřebenů sedlových střech okolních domů, referenčním údajem je výška jejich říms (srov. rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2012, č. j. S-MHMP 210924/2012/OST/Fr). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí odvolává na „charakteristický vzorek zástavby v lokalitě“, nijak ho však nespecifikuje. Budovy č. p. 1837 a 1898 nejsou pro dané území výškově typické, v době jejich umístění neplatily PSP.
10. K tvrzení žalovaného, že *„dle § 27 odst. 1 PSP je možné v případě zástavby ve svahu stanovit regulovanou výšku nezávisle pro části staveb, ale především proto, že PSP posuzují regulovanou výšku maximální, kdežto územní plán posuzuje výšku charakteristickou – převažující v území“*, žalobci podotkli, že zde se nejedná o stavbu ve svahu a že není pravda, že PSP posuzují regulovanou výšku maximální, kdežto územní plán posuzuje výšku charakteristickou. Tvrzení žalovaného, že *„lze konstatovat, že maximální regulovaná výška v charakteristickém vzorku zástavby v dané lokalitě, vyjádřená pomocí relativních výšek zástavby (podle ustanovení oddílu 15 odst. 59) přílohy č. 1 k OOP č. 55/2018) je ve výškové hladině V (12 m – 21 m), s maximální regulovanou výškou 21 m, měřenou od nejnižšího bodu přilehlého terénu“*, je tedy mylné, neboť zde se jedná o rozpor stavby s PSP, nikoli s regulativy územního plánu.
11. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobci uvedli, že předmětná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací. Dle územního plánu se jedná o stabilizované území, v němž je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé činnosti, což předmětná stavba nesplňuje.
12. Tvrzení MMR v závazném stanovisku, že pokud jsou pozemky zahrnuty do zastavitelné plochy, pak jsou určeny primárně k zastavení, dle žalobců opomíjí, že jde o stabilizované území. MMR ve svém stanovisku přihlíželo také k vnitrobloku mezi ulicemi Ke Stírce, Vršní, V Brance a Klapkova, jenž je však odlišně pojatý a nesousedí s nejzatíženějšími komunikacemi. Ohledně argumentu MMR, že členění ploch např. na OV (všeobecně obytné) a SV (všeobecně smíšené) se týká funkční regulace, nikoli prostorové regulace, žalobci podotkli, že míra využití těchto ploch a její zástavba jsou či mají být různé. MMR pouze mechanicky porovnává určité parametry předmětné stavby a uniká mu celkový kontext jejího okolí.
13. Mylná je argumentace žalovaného nezbytností uspokojit poptávku po bydlení „zahušťováním“ stávající zástavby Prahy, neboť ta může být důvodná jen tam, kde územní plán „zahušťování“ umožňuje. Pokud se žalovaný odvolává na připravovaný Metropolitní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

plán, z něj nutnost zástavby daného území neplyne, naopak má předmětný vnitroblok zůstat nezastavěný; předmětná stavba rovněž překračuje regulativ počtu podlaží (4).

14. V pátém žalobním bodu žalobci uvedli, že předmětná stavba nespĺňuje požadavky na ochranu veřejného zdraví (ochranu před hlukem), na ochranu ovzduší a na zachování pohody bydlení a kvality prostředí.
15. Jak vyplývá z podkladů pro rozhodnutí (akustické posouzení), je předmětná stavba navržena v hlukově nadlimitně zatíženém území, zejména v noční době. Předmětná stavba tento stav v souvislosti s nárůstem počtu automobilů (22 stání ve stavbě a více než 30 venkovních) zhorší, což je nepřijatelné. Prvostupňový orgán k otázce hluku cituje pouze tvrzení stavebníka, která však nevyvrací argumenty žalobců. Ohledně teze žalovaného, že „[s]čítání jednotlivých malých přírůstků hluku a odečítání těch, které z území vymizely, právní předpisy neumožňují, neboť to zřejmě není v praxi proveditelné“, žalobci konstatovali, že pokud jsou již v území překročeny hlukové limity, potom nelze umístit stavbu, jež situaci zhorší. Není rozhodné, zda půjde o pozorovatelný přírůstek aut (hluku). K umístění stavby, jež je zdrojem dopravy, do území již nadlimitně hlukově zatíženého, žalobci odkázali na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ca 62/2009-122, a ze dne 30. 5. 2011, č. j. 10 Ca 61/2009-125, a na ně navazující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobci požadovali, aby soud přezkoumal závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 6. 1. 2021, č. j. HSHMP 80831/2020, a potvrzení závazného stanoviska stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 21. 10. 2022, č. j. MZDR 24123/2022-4/OVZ.
16. Nepřijatelné je také zhoršení již nyní špatné situace z hlediska ochrany ovzduší a obtěžování znečišťujícími látkami automobilů užívajících garáže předmětné stavby. Zatížení znečišťujícími látkami bude více vtaženo do vnitrobloku, dosud odstíněného od frekventovaných ulic.
17. Předmětná stavba je též v rozporu s požadavky § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na zachování kvality prostředí a pohody bydlení. Narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy a musí být posouzeno komplexně, nikoli izolovaně ve vztahu k jednotlivým negativním vlivům, jak to učinily správní orgány. Pohoda bydlení je definovaná jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116). Předmětnou stavbou dojde k navýšení hlukové a emisní zátěže, odstranění a úbytku části stávající funkční vnitroblokové zeleně, zhoršení světelných podmínek v domech žalobců, zhoršení soukromí v bytech žalobců atd., to vše nad míru přiměřenou stávajícím i legitimně do budoucna požadovaným poměrům daného místa.
18. Žalobci se ohradili proti tvrzení prvostupňového orgánu, že jejich nároky na pohodu bydlení vybočují z požadavků adekvátních dané lokalitě. Stran tvrzení prvostupňového orgánu, že „zvolil-li si někdo bydlení ve městě, navíc bydlení v centru Kobylis v bezprostřední blízkosti metra, autobusové dopravy a doprovodné komunikace k dálnici D8, není podle našeho názoru oním „v podstatné míře nevybočujícím požadovatelným standardem“ aby v okolí nevznikaly další bytové domy“ a tvrzení žalovaného, že „domy odvolatelů se nacházejí v širším centru Prahy. Dle odvolacího orgánu je v takovém místě odpovídající zdejším poměrům to, že se ve vzdálenosti požadované právními předpisy bude nacházet jiná stavba pro bydlení se všemi

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

důsledky z toho vyplývajícími, tedy i s možností vzájemného očního kontaktu obyvatel, strpění pohybu obyvatel nové stavby po přilehlých komunikacích, strpění pojiždění jejich aut.“, podotkli, že právě blízkost rušných dopravních komunikací je vyvážena klidným a ozeleněným vnitroblokem

19. K tvrzení žalovaného, že aplikace vyhlášky č. 501/2006 Sb. je na územní hl. m. Prahy vyloučena, neboť je zde nahrazena PSP, žalobci poznamenali, že nelze uplatnit princip speciality PSP vůči vyhlášce č. 501/2006 Sb., neboť ten přichází v úvahu jen u předpisů stejné právní síly. PSP jsou jen právním předpisem územního samosprávného celku vydaným v přenesené působnosti, který musí být v souladu s obecně závaznými právními předpisy (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317, bod 78).
20. Pokud žalovaný uvedl, že *„v současné době je vnitroblok využíván především k neorganizovanému parkování odvolatelů a ostatních obyvatel přilehlých domů, vnitroblok protýkají pojižděné komunikace. Zeleň není udržována, ve vnitrobloku nejsou žádná sportoviště, lavičky, dětská hřiště, komunitní zahrady. Není tedy zřejmé, o jakou ze složek pohody bydlení, kromě výhledu do zeleně z některých bytů, odvolatelé přijdou“*, žalobci opáčili, že vnitroblokový nezastavěný a ozeleněný prostor plní své funkce (urbanistické, biologické, mikroklimatické, rekreační, dopravní ad.) bez ohledu na svůj stav.
21. Ohledně pohody bydlení žalobci dále odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, a rozsudek Městského soudu v Praze dne 23. 7. 2014, č. j. 11 A 109/2013-62.
22. V šestém žalobním bodu žalobci uvedli, že bylo povoleno kácení dřevin, ačkoli nejsou splněny zákonné podmínky. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, lze vydat povolení ke kácení dřevin pouze ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu daných dřevin. Dle žalobců je u dotčených dřevin funkční a estetický význam zásadní, jde o perspektivní vnitroblokovou zeleň s nezastupitelným urbanistickým, ekologickým, estetickým a hygienickým významem, i s ohledem na sousedství dopravně velmi zatížených městských komunikací.
23. Žalobci požadovali, aby soud přezkoumal závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 8 ze dne 10. 11. 2021, č. j. MCP8 455831/2021, a závazné stanovisko žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. j. MHMP 1861928/2022. Podotkli, že závažným důvodem pro kácení dřevin nemůže být automaticky určitá stavební činnost. Ani další argumentace správních orgánů (zdravotní stav dřevin, rozsah ostatní zeleně v místě, návrh sadových úprav kolem nové stavby atd.) na tom nic nemění, neboť zdravotní stav dřevin lze řešit jejich ošetřením, náhradní výsadba nenahrazuje umenšenou výměru zeleně a situování dřevin tam, kde se nyní nachází. Ostatně náhradní výsadba je až důsledkem povolení kácení. Nelze akceptovat tvrzení žalovaného, že *„posuzovaný stavební záměr plní bytovou funkci, která je v podmínkách hlavního města Prahy obecně velmi potřebná“*, neboť by to bez dalšího odůvodňovalo kácení u každého nového bytového domu. Kácením dřevin nelze řešit ani nedostatečnou parkovací kapacitu. Dle žalovaného se jedná o biotop z ochrannářského hlediska nevýznamný, poněvadž jde o dřeviny v urbanizovaném území, čímž ovšem popírá své tvrzení, že primární funkcí dotčených dřevin je funkce urbanistická, když doplňují vystavěné prostředí souboru bytových domů a tvoří zelený prostor jako určité zázemí pro bytové domy. Dle žalobců je právě ve městech zásadní význam vzrostlých dřevin.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

24. V sedmém žalobním bodu žalobci uvedli, že předmětná stavba nepřipustně naruší veřejnou přístupnost vnitrobloku a komunikací. Kromě záboru vnitrobloku vlastní stavbou má dojít ke zmenšení veřejného prostoru vnitrobloku a výměry zeleně i v důsledku budování parkovacích stání ke stávajícím bytovým domům, přičemž tato stání mají být budována jako účelová komunikace veřejně nepřístupná. Navíc má dojít i k oplocení částí veřejného prostranství. Dle žalobců nelze omezovat veřejný přístup na budované účelové komunikace – není prokázán veřejný zájem na omezení obecného užívání účelových komunikací.
25. Prvostupňový orgán dospěl k nesprávnému závěru, že se nemůže jednat o veřejné prostranství. Jak sám uvádí, *„veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleně, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru“* (§ 14b zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze). Citované daná vnitrobloková plocha splňuje, neboť se jedná o prostor přístupný každému bez omezení, sloužící obecnému užívání. Jedná se o komunikace a parkovací stání, které naplňují nezbytnou potřebu parkování obyvatel okolních bytových domů a jsou takto veřejně užívány. Dle § 12 odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jsou pozemními (účelovými) komunikacemi i veřejná parkoviště.
26. Žalobci požadovali, aby soud přezkoumal závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 8 ze dne 10. 2. 2021, č. j. MCP8 025631/2021, a závazné stanovisko žalovaného ze dne 11. 11. 2022, č. j. MHMP-2095202/2022/O4/Lo. Tvrzení žalovaného, že *„pokud se jedná o nově budované komunikace v rámci záměru řešeného v územním řízení stavebním úřadem, pak o celém záměru rozhoduje stavební úřad“*, je sice pravdivé, ale má-li daným záměrem zároveň dojít k tomu, že na stávající veřejně přístupnou účelovou komunikaci má být v důsledku realizace dané stavby omezen veřejný přístup, nelze tento záměr umístit, aniž by bylo vydáno rozhodnutí silničního správního úřadu.

Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zdůraznil, že žalobní body se shodují s odvolacími námitkami, jimiž se podrobně zabýval. Ke zpochybnění posouzení výšky předmětné stavby a jejího souladu s § 26 odst. 1 PSP odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že z územně analytických podkladů je zřejmé, že se v předmětném stavebním bloku nacházejí stavby ve výškové hladině V (12–21 m), např. bytové domy č. p. 153/7, 155/8 s výškou obvodových linií střech 18,6 m, bytový dům č. p. 261/8 s výškou 13,3 m a bytový dům č. p. 262/9 s výškou 13,8 m. V nejbližším okolí záměru, na protější straně ulice Vršní se nacházejí např. objekt č. p. 1898/2 s výškou 19,3 m, objekt č. p. 396/6 a objekt č. p. 417/4 s výškou 17,5 m, objekt č. p. 150/8 s výškou 17,1 m a objekt č. p. 152/10 s výškou 17,3 m. Po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke zpřesnění územně analytických podkladů u staveb č. p. 153 a 155 na hodnoty uvedené výše. Také do nich byla zanesena výška stavby č. p. 1898. Nic to ale na posouzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemění. Podle charakteru okolní zástavby přitom PSP posuzují maximální regulovanou výšku.

Další vyjádření

28. V replice žalobci uvedli, že žalovaný zmiňuje obvodové linie střech, nikoli hlavní římsy staveb. Dle § 27 odst. 1 PSP je přitom rozhodná výška hlavní římsy.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

29. V duplice žalovaný uvedl, výškové údaje v územně analytických podkladech uvádějí výšku obvodových linií střech. Tyto údaje nejsou bez právního významu, jak se domnívají žalobci, což dokládá § 26 písm. a) PSP, dle něhož se ve stabilizovaném území odvozují výškové hladiny z územní studie nebo v případě hladin I–VII z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech. Regulovanou výškou budovy se rozumí vzdálenost měřená svisle od nejnižšího bodu přilehlého terénu po úroveň hlavní římsy. Podle § 27 odst. 1 PSP se úrovní hlavní římsy stavby rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a horní hrany střešní krytiny nebo horní hrana atiky. Šikmá střecha ve většině případů klesá s přesahem vnějšího líce budovy. Od úrovně „průniku vnějšího líce obvodové stěny a horní hrany střešní krytiny“ je výšková úroveň okraje šikmé střechy v každém případě nižší, v závislosti na délce přesahu. Výška obvodových linií šikmých střech okolní zástavby je proto zpravidla nižší než regulovaná výška budovy, maximálně může dosahovat stejné výšky, pokud šikmá střecha líc budovy nepřesahuje. Pokud se jedná o budovu s plochou střechou, pak je výška obvodové linie střechy rovna horní hraně atiky. Regulovaná výška stávajících objektů v lokalitě proto nemůže být nižší, než jsou údaje o výšce obvodových linií střech v územně analytických podkladech.
30. Dále žalovaný akcentoval, že záměr nelze hodnotit pouze ve vztahu k nejbližšímu okolí či jedné funkční ploše, do které má být umístěn, ale je nutné zohlednit širší územní souvislosti v rámci urbanistické struktury daného území, jak ve svém rozsudku ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, dovodil i Nejvyšší správní soud. Předmětný blok bytových domů vymezený ulicemi Nad Šutkou, Pod Sídlištěm a Vršní je součástí širšího území kolem Kobyliského náměstí, v modernistické struktuře lokality č. 508 Sídliště Kobylisy I., pro niž je charakteristické prostorové uspořádání s volnou stavební čarou. Jedná se o území, kde je zástavba na pozemcích rozmístěna nepravidelně a není souvislá. Od pomyslné stavební čáry zástavba v mnohých případech ustupuje (např. č. p. 112, č. p. 150, č. p. 152, č. p. 799 a č. p. 1004 až 1006). Jednotný vztah zástavby k veřejnému prostranství v tomto území prakticky neexistuje, lze proto považovat předmětnou lokalitu za území s volnou stavební čarou.
31. Stavebník ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout, přičemž opakuje či parafrázuje argumentaci žalovaného, resp. napadené rozhodnutí. Ohledně odkazu žalobců na Metropolitní plán stavebník poznamenal, že žalovaný argumentoval pouze principy Metropolitního plánu, který ještě ani není schválený. Ohledně výšky předmětné stavby podotkl, že předmětná stavba se skládá ze dvou částí, vyšší je srovnatelná s vyššími stavbami v okolí, není však nejvyšší. Co se týče stavební čáry, způsob umístění domů v dotčené lokalitě se různí. Kobyliské náměstí, u něhož se žalobci pokouší stanovit jednoznačnou stavební čáru, je naopak příkladem uliční čáry volné. Stran ochrany před hlukem stavebník předložil znalecký posudek Ing. Ondřeje Smrže č. 078669/2023 ze dne 12. 12. 2023. Znalec konstatoval, že v žádném místě, kde je v současné době nadlimitní stav hluku z automobilové dopravy, nedochází vlivem realizace záměru k navýšení hluku. Stavebník s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62, odmítl, že by správní orgány měly postupovat dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobcem citovaný rozsudek sp. zn. 3 A 57/2017 je rozporný a ojedinělý. Co se týče zeleně, její stav se od dendrologického průzkumu nezlepšil, naopak několik stromů již muselo být pokáceno. Ohledně veřejné přístupnosti vnitrobloku a komunikací stavebník poznamenal, že judikatura pracuje s pojmem „nezbytná (a ničím nenahraditelná) komunikační potřeba“, pojem „nezbytná potřeba parkování“ judikatura nezná. Všechny Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

domy, tedy i žalobců, mají přístup především z uliční strany, parkování je možné v nejbližší dochozí vzdálenosti.

32. V duplice žalobci k výšce předmětné stavby podotkli, že obvodové linie střech mohou být sice někde nižší (při přesahu šikmé střechy), ale zpravidla jsou vyšší, neboť zachycují i štítové linie šikmé střechy směřující od římsy po hřeben, linie šikmých střech nebo atik různých rizalitů, arkýřů či jiných vyvýšených částí stavby apod. Ke stavební čáře podotkli, že modernistická struktura zástavby neznamená, že v místě nemůže být závazná (otevřená) stavební čára.
33. Ve vyjádření k vyjádření stavebníka žalobci uvedli, že zástavba předmětného bloku je dle jejich názoru uspořádaná, „neuspořádanost“ v jiných blocích nelze přenášet do předmětného bloku. K Metropolitnímu plánu žalobci podotkli, že se žalovaný odvolává na návrh Metropolitního plánu, nikoli na jeho zadání. Žalobci netvrdili, že se ve stabilizovaném území nedá vůbec stavět, ovšem musí být respektovány s tím spojené podmínky. K výšce předmětné stavby poznamenali, že je rozhodný skutečný stav na místě, který nebyl správními orgány zjišťován, nikoli stav v územně analytických podkladech, jež jsou jen pomocným (nezávazným) nástrojem.

Posouzení žaloby soudem

34. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
35. Soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
36. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
37. První žalobní bod (urbanistický charakter území, struktura stávající zástavby) není důvodný. Soud akcentuje, že za stavbu odpovídající charakteru území nelze považovat výhradně takovou, která ve všech svých parametrech představuje dokonalý průměr staveb ve svém okolí. Rozhodné je, zda daný stavební záměr nevybočuje z charakteru území, tedy zda jeho parametry nejsou zjevně excesivní oproti okolním stavbám. Soud rovněž považuje za nepřijatelný názor žalobců, že charakter stavby lze dovozovat výlučně z předmětného bloku domů. Jak správně podotkl žalovaný, je nutné zohlednit širší územní souvislosti v rámci urbanistické struktury daného území (rozsudek sp. zn. 3 As 247/2022). Kupříkladu žalobci opakovaně zmiňovaný dům č. p. 1898, který dle jejich názoru do posuzovaného území nepatří, se nachází přes ulici naproti domu č. p. 984, jenž tvoří předmětný blok domů. Žalobci se z posuzovaného území dokonce snaží vyloučit dům č. p. 153 + 155, který je součástí předmětného bloku domů, a to jen proto, že dle jejich názoru netvoří charakteristickou zástavbu, neboť ostatní domy v předmětném bloku domů jsou nižší. Žalobci tedy nerespektují své vlastní východisko, že rozhodný je předmětný blok domů, a účelově z něj vyřazují jeden z domů. Soud takovému náhledu žalobců nemůže přisvědčit.
38. Soud zdůrazňuje, že předmětný blok domů neexistuje ve vzduchoprázdnu – ze všech stran je obklopen zástavbou. Jak uvádí žalovaný na str. 6, a žalobci to nerozporují, předmětná obytná lokalita č. 508 Sídliště Kobylisy I je modernistická, s heterogenní, tzn. nestejnorodou, různotvárnou strukturou, kombinující solitérní budovy a uzavřené areály. Soud se plně ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, které zvolily adekvátní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

posuzované okolí předmětné stavby a reprezentativní vzorek staveb, na základě něhož dospěly ke správnému závěru o charakteru území. Soud proto nemůže akceptovat názor žalobců, že předmětný vnitroblok nelze zastavět, neboť tomu charakter území nijak nebrání – dané území nesestává pouze z bloků domů s nezastavěnými vnitrobloky. Nelze odhlédnout ani od toho, že v předmětném vnitrobloku již jedna stavba (č. e. 41) stojí. Tato stavba sice je nízkopodlažní, je však důkazem nestejnorodosti urbanistického charakteru území a toho, že se i ve vnitroblocích v daném území nacházejí stavby.

39. Z výše uvedených důvodů nelze vejít ani na námitku žalobců směřující k „nadměrnosti“ stavby (k její výšce viz níže). Žalobci poukazují na průměr staveb v okolí předmětné stavby a zužují posouzení na stavby v předmětném bloku domů (a to ještě ne na všechny). Žalovaný a prvostupňový orgán naproti tomu správně vycházejí z širšího okolí, přičemž ze srovnání s jimi uváděnými stavbami (tabulka na str. 18 prvostupňového rozhodnutí) neplyne, že by předmětná stavba vybočovala z charakteru území, tedy že by svou výškou a objemem výrazně přesahovala stavby v nejbližším, či vzdálenějším okolí. Dodržení charakteru okolí nelze vykládat tak, že stavba musí parametricky přesně odpovídat stavbám nejbližším. Soud nepovažuje za podstatné, jak byla zohledněna „půlpatra“, v daném okolí jsou stavby o 5 a 6 nadzemních podlažích. Pokud jde o to, že na druhé straně ulic Nad Šutkou, Pod Sídlištěm a Vršní jsou domy dvou až čtyřpodlažní, soud opakuje, že v daném okolí jsou i budovy o 5 a 6 nadzemních podlažích. Nadto i kdyby zde takové budovy nebyly, předmětná stavba má 4, resp. 5 nadzemních podlaží, přesah o jedno patro u jedné části stavby nelze považovat za zjevně vybočení z charakteru území. Soud dodává, že skutečnost, že předmětná stavba sestává ze dvou nadzemních, vzájemně posunutých hmot, opticky rozbíjí jednolitost hmoty stavby, tedy stavba se jeví jako méně rozměrná (hmotná).
40. Pokud jde o závazná stanoviska týkající se souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování, žalovanému nic nebránilo, aby jejich argumentaci v napadeném rozhodnutí citoval a ztotožnil se s ní, neboť se věcně týkala námítky žalobců stran rozporu s charakterem území. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí zachytil i vlastní úvahy a vypořádání námítky žalobců.
41. Argumentací, která je zařazena do prvního žalobního bodu, ale náleží i do druhého, třetího a čtvrtého žalobního bodu, se soud zabývá níže.
42. Druhý žalobní bod (stavební čára) není důvodný. Soud opakuje, že žalobci nepřípustně zužují hodnocení okolí předmětné stavby na předmětný blok domů. Naopak správní orgány náležitě zohlednily širší, relevantní okolí předmětné stavby. Soud souhlasí se závěrem žalovaného (str. 11–13 napadeného rozhodnutí), že v daném okolí, které má heterogenní – nestejnorodou povahu, je stavební čára volná, tím pádem lze předmětnou stavbu umístit do vnitrobloku. Žalobci ostatně v žalobě sami na heterogenitu okolí poukazují. Soud také opakuje a zdůrazňuje, že se v předmětném vnitrobloku již nachází stavba č. e. 41. Tato budova je jasným důkazem volné stavební čáry v předmětném bloku a, jak již soud uvedl výše, také důkazem heterogenity struktury v okolí předmětné stavby. Není podstatné, že jde o nízkopodlažní stavbu, ani to, že byla realizována před účinností PSP. Rozhodný je faktický stav, tedy že se v předmětném vnitrobloku již nachází nějaká stavba.
43. Třetí žalobní bod (výška stavby) není důvodný. Soud opakuje, že žalobci nepřípustně zužují hodnocení okolí předmětné stavby na předmětný blok domů. Naopak správní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

orgány náležitě zohlednily širší, relevantní okolí předmětné stavby. Soud odkazuje na str. 13–15 napadeného rozhodnutí. Výšková regulace není stanovena územním nebo regulačním plánem, ve stabilizovaném území se proto odvozují výškové hladiny z územní studie nebo v případě hladin I–VII z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech [§ 26 písm. a) PSP]. V daném území se nachází i stavby č. p. 1898 a č. p. 1837 s výškou 19,5 m a 19,4 m, což vede k závěru o zařazení území do výškové hladiny V (12–21 m). Z toho vyplývá, že předmětná stavba se svou výškou 19,05 m nepřekračuje ani relevantní maximum výškové hladiny V (12–21 m), ani nijak nevybočuje z charakteru okolí, v němž již existují obdobně vysoké budovy. Zmínku žalovaného v napadeném rozhodnutí o tom, že lze v případě zástavby ve svahu stanovit regulovanou výšku nezávisle pro části staveb, soud nepovažuje za podstatnou, jedná se pouze o citaci právního předpisu; žalovaný nikde jinde netvrdil, že je předmětná stavba ve svahu a že to má vliv na stanovení její výšky.

44. Soud dodává, že argumentace žalobců týkající se srovnání budov s plochou střechou a sedlovou střechou, tj. otázka interpretace územně analytických podkladů a zjišťování skutečné výšky budov se sedlovými střechami, je s ohledem na výše uvedené irelevantní – v daném území se nachází přinejmenším dvě budovy s plochou střechou, stejně jako má předmětná budova, a obdobnou výškou.
45. Čtvrtý žalobní bod (stabilizované území) není důvodný. Soud opakuje, že žalobci nepřipustně zužují hodnocení okolí předmětné stavby na předmětný blok domů. Naopak správní orgány náležitě zohlednily širší, relevantní okolí předmětné stavby. Soud nepovažuje předmětnou stavbu za rozsáhlou stavební činnost (viz vypořádání „nadměrnosti“ a výšky předmětné stavby výše). Předmětná stavba dotváří stabilizované území, protože odpovídá charakteru území. Co se týče „zahušťování“ zastavěného území, to je s ohledem na právě uvedené v daném případě přípustné. Soud považuje závěry žalovaného a MMR za správné a zákonné.
46. Metropolitní plán je na str. 7 napadeného rozhodnutí zmíněn pouze pro dokreslení obecného trendu současného vývoje Prahy. Žalovaný nestaví své rozhodnutí převážně, či dokonce výhradně na nutnosti „zahušťovat“ zastavěná území a řádně se vypořádal s ostatními podmínkami přípustnosti umístění předmětné stavby. Nepřípadný je přitom poukaz žalobce na to, že dle Metropolitního plánu má předmětný vnitroblok zůstat nezastavěný a že je zde stanoven regulativ maximálně 4 podlaží – Metropolitní plán (jeho návrh) na projednávanou věc nedopadá.
47. Pátý žalobní bod (ochrana před hlukem, ochrana ovzduší, pohoda bydlení) není důvodný. Soud považuje argumentaci žalobců za obecnou a nepodloženou. Co se týče hluku, žalobci tvrdí jen to, že dojde k nárůstu počtu automobilů, potažmo hluku. Soud konstatuje, že akustická studie hovoří o nadlimitním zatížení území, ale neuvádí, že se realizací předmětné stavby zhorší; akustická studie řeší primárně otázku izolace předmětné stavby proti vnějšímu hluku. Závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy pak stručně shrnuje obsah akustické studie. Závazného stanovisko Ministerstva zdravotnictví reaguje na námitku žalobců tak, že navržené kapacity parkovacích stání jsou natolik malé, že je z hlediska ochrany veřejného zdraví před hlukem nelze považovat za významné zdroje hluku. Samostatné vyhodnocení hluku z užívání parkovacích stání je nutné u systémů P+R, obchodních center atd, kde jsou stovky parkovacích míst a nárůst hluku může představovat jednotky decibel. V daném případě nelze předpokládat ani nárůst o desetiny decibel. Žalovaný k tomu dodal, že oproti stávajícímu stavu vozy jedoucí do nové stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

projedou vnitroblokem cca 50 metrů a z drtivé většiny zajedou do podzemních garáží, z nichž se hluk nešíří. Dalších 30 parkovacích stání je navrženo jako náhrada za parkovací stání, která již v předmětném vnitrobloku jsou. K posledně uvedenému soud podotýká, že žalobci nezpochybňovali, že vnitroblok je již za stávajícího stavu využíván k parkování.

48. Jinými slovy řečeno, zvýšení počtu automobilů zajiždějících do předmětného vnitrobloku je zanedbatelné, bude zčásti pohlcováno předmětnou stavbou a nemůže zvýšit hlukovou zátěž území. Soud považuje závěry žalovaného a Ministerstva zdravotnictví za správné a zákonné. Žalobci zmiňovaná judikatura, dle níž nelze do hlukově nadlimitně zatíženého území umístit další zdroj zatížení, je tudíž nepřiléhavá. Soud dodává, že nepovažoval za nutné provádět důkaz znaleckým posudkem předloženým stavebníkem, neboť pro posouzení věci postačoval obsah správního spisu.
49. Co se týče ochrany ovzduší, žalobci se omezili na tvrzení, že ovzduší bude znečištěno automobily vjíždějícími do předmětného vnitrobloku a do garáží. Tato námitka je zcela obecná a žalovaný ji vypořádal na str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí. Vyjádřil se ke znečišťujícím látkám, včetně benzo(a)pyrenu, přičemž v dané lokalitě jsou výrazně pod zákonnými limity. Doprava přitom ke znečištění benzo(a)pyrenem výrazně nepřispívá. S ohledem na to, že předmětná budova počítá s vybudováním 25 parkovacích míst, bude mít provoz vozidel souvisejících s předmětnou stavbou zanedbatelný vliv na kvalitu ovzduší (odvětrání podzemních garáží bude vedeno nad střechu předmětné stavby). Předmětná stavba má také dostatečný odstup od okolní zástavby. Soud tomuto vypořádání nemá co vytknout.
50. Pokud jde o narušení pohody bydlení, žalobci uvádějí zcela obecné námitky – pohoda bydlení není vázána na splnění zákonných limitů u jednotlivých negativních vlivů, bydlení má vytvářet klidnou atmosféru, dojde k navýšení hlukové a emisní zátěže, zhoršení světelných podmínek, zhoršení soukromí, to vše nad únosnou míru. Žalobci vytýkají žalovanému, že nehodnotil souhrn všech činitelů a vlivů, oni sami však neuvádějí, proč se domnívají, že tento souhrn povede k výraznému zhoršení pohody bydlení. Soud připomíná, že každá stavba nutně ovlivňuje své okolí, takže např. do určité míry zasahuje do soukromí obyvatel v okolí. Žalobci ovšem konkrétně netvrdili, natož aby prokázali, že jde skutečně o míru nepřipustnou. Žalovaný se pohodou bydlení zabýval na str. 16 a 17 napadeného rozhodnutí, a to z pohledu soud zcela dostatečně. Napadené rozhodnutí zmiňuje dodržení zákonných limitů u jednotlivých složek a činitelů ovlivňujících kvalitu prostředí s tím, že nelze předpokládat, že by ve svém souhrnu nepřipustně zhoršovali pohodu bydlení – žalobci tento závěr žádným podloženým předpokladem zhoršení pohody bydlení nevyvracejí. Ztotožnit se lze i s tezí žalovaného, že žalobci obývají širší centrum Prahy, není tedy nic překvapivého, že se v jejich blízkosti (při dodržení odstupové vzdálenosti) bude nacházet jiná stavba určená k bydlení se všemi důsledky z toho vyplývajícími. Žalovaný také správně poukázal na to, že vnitroblok v zásadě žádnou společenskou funkci neplní a zeleň je ve špatném stavu, přičemž i po dokončení předmětné stavby bude ve vnitrobloku dostatek zeleně. Soud uzavírá, že předmětná stavba zásadně nezhorší funkce vnitrobloku, v některých ohledech je i vylepší (vybudování obslužných komunikací a parkovacích míst).
51. Soud rovněž přitakává názoru žalovaného, že aplikace vyhlášky č. 501/2006 Sb. je na územní hl. m. Prahy vyloučena, neboť je zde nahrazena PSP. Žalovaný se touto námitkou zabýval na str. 17 napadeného rozhodnutí, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu 23. 3. 2023, č. j. 1 As 238/2022-46, ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 As 111/2015-

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

67, a ze dne 20. 5. 2020, č. j. 2 As 362/2018-42; obdobně stavebníkem odkazovaný rozsudek sp. zn. 8 As 69/2017. Soud tak považuje žalobci odkazovaný rozsudek sp. zn. 3 A 57/2017 za vybočující z ustálené judikatury (pozn. soudu: rozsudek byl zrušen z procesních důvodů rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2023, č. j. 2 As 311/2021-119).

52. Šestý žalobní bod (kácení dřevin) není důvodný. Soud považuje argumentaci žalobců za obecnou a nepodloženou. Naproti tomu žalovaný na str. 21–25 napadeného rozhodnutí podrobně a komplexně vypořádává problematiku kácení dřevin, přičemž zejména cituje závazné stanovisko žalovaného, odboru ochrany prostředí. Soud nemůže souhlasit s názorem žalobců, že závažným důvodem pro kácení dřevin nemůže být jen to, že v daném místě bude umístěna stavba. Jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, § 8 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění do 31. 12. 2023, výslovně pamatuje na kácení dřevin v souvislosti se stavební činností. Soud podotýká, že situace, kdy je nutno kácet dřeviny za účelem umístění stavby, je zcela běžná. Současně napadené rozhodnutí uvádí závažné důvody pro kácení dřevin spočívající v tom, že stavba má plnit v Praze dlouhodobě nedostatkovou bytovou funkci, zároveň dojde ke zkvalitnění zázemí bytových domů vybudováním obslužných komunikací s jasně vymezenými parkovacími místy. V daném místě přitom bude zachováno či nově vysazeno dostatečné množství dřevin. Soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Nelze přitom akceptovat tvrzení žalobců, že poukaz na nedostatek bytů v Praze by bez dalšího umožnil kácet kdekoli, kde má být umístěn bytový dům (podle této logiky by existence bytů jediného, funkčně bezvýznamného stromu vždy bránila umístění stavby). Kromě závažného důvodu je totiž třeba vyhodnotit funkční a estetický význam kácených dřevin.
53. Co se týče vyhodnocení funkčního a estetického významu kácených dřevin, žalobci poukazují na perspektivnost vnitroblokové zeleně a její zásadní význam urbanistický, ekologický, estetický a hygienický, aniž by svoje teze blíže rozvedli. Naopak napadené rozhodnutí detailně vysvětluje, že funkční i estetický význam dřevin navržených ke kácení je jejich zdravotním stavem, prosycháním korun a redukcemi korun provedenými v minulosti ve většině případů snižen. Tvrzení žalobců, že lze stav dřevin řešit jejich ošetřením, je povšechné, navíc opomíjí, že bude provedena náhradní výsadba, která vede k vysazení mladých, zdravých dřevin. Argument, že náhradní výsadba nenahrazuje plochu umenšené zeleně, je zavádějící. Plocha zeleně se samozřejmě zmenší tím, že její část zabere předmětná stavba. Podstatné je ale to, že nedojde ke kvalitativnímu úbytku zeleně (podrobně str. 23 a 24 napadeného rozhodnutí). Žalobci proti těmto závěrům žalovaného neoponovali žádnou konkrétní argumentací. Žalovaný si také neprotiřečí, pokud na jedné straně uvádí, že se jedná o biotop z ochrannářského hlediska nevýznamný, a na druhé straně hovoří o tom, že primární funkcí dotčených dřevin je funkce urbanistická, jež je dle žalobců zásadní. Urbanistická funkce dřevin – tvoření zeleného prostoru mezi domy – totiž neznamená, že není možné tyto dřeviny vůbec kácet. Soud považuje závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí a závěry závazného stanoviska za správné a zákonné.
54. Sedmý žalobní bod (veřejná přístupnost bloku a komunikací) není důvodný. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, převzatým ze závazného stanoviska žalovaného, odboru pozemních komunikací a drah, na str. 27 napadeného rozhodnutí, že „pokud se jedná o nově budované komunikace v rámci záměru řešeného v územním řízení stavebním úřadem, pak o celém záměru rozhoduje stavební úřad, a to, zda a jakým způsobem bude uvedené řešeno v rozhodnutí o umístění stavby, záleží na jeho vyhodnocení. Následně v dalších stupních řízení, je nutno konkrétní opatření projednat např. stanovení místní úpravy provozu, viz

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

stanovené podmínky bod. 4. a 9. Podrobné podmínky pro realizaci budou silničním správním úřadem stanoveny v rámci projednávání dalších stupňů projektové dokumentace (DSP, DIO respektive povolení dle § 24 a 25 zákona o pozemních komunikacích, atd.).“ Jedná se o nově budovanou komunikaci, v místě žádná legální veřejně přístupná účelová komunikace není, proto bylo též nutné povolit nové dopravní připojení, viz str. 25 a 26 napadeného rozhodnutí. Ve výroku napadeného rozhodnutí se hovoří o legalizaci stávajících dopravních připojení, využíval-li tedy někdo předmětný vnitroblok k parkování, nečinil tak po existující, tj. legální veřejně přístupné účelové komunikaci. Nedochozí tedy ke změně režimu z veřejné na neveřejnou účelovou komunikaci. Soud považuje závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí a závěry závazného stanoviska za správné a zákonné.

55. Lze dodat, že žalobci v rámci své argumentace ani nezmiňují nezbytnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebu, jak správně podotkl stavebník. Naopak je zjevné, že žalobcům je na obtíž nová regulace parkování, což nespadá pod pojem nezbytná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba.

Závěr

56. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Protože žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
58. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil plnění žádných povinností, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.